

надавайки отъ време на време стръвни виения и скимтения. Далече нѣкъде ечеха призови отъ рогъ. На Мария, увлѣчена, пламнала въ страстта на гонитбата, не остана време да отговори. Въ последнитѣ седмици латинскиятъ пленникъ я бѣ научилъ на редица изкусни рицарски упражнѣния, които бѣха засилили необикновено инакъ тънката ѣ снага. Мускулитѣ ѣ бѣха добили якостта на желѣзото, ловкостта ѣ въ хвърляне на копие нѣмаше равна на себе си. Най-сетне сега ѣ се удаваше случай да премѣри на дѣло своята пѣргава сила. Тя следѣше диритѣ на хъртовѣтѣ, пресичаше пѣтя на дивия звѣрь, промѣкваше се съ коня си презѣ проломитѣ, които огромното тѣло на глигана правѣше между клони и шубраци.

Нѣколко отъ загаритѣ останаха назадъ. Само четирѣ продължаваха да следватъ безумната ѣ гонитба. Чуваше се само прѣщенето на клонитѣ, виковетѣ на царкинята, която насѣскваше уморенитѣ си песове, писъкътъ на изплашени птици, които хвърчаха по всички посоки.

Преминаха морави, влѣзоха въ нови гори, отново се заредиха пѣстри поляни, посипани съ цвѣтя, сѣнокоси, джбрави...

Внезапно глиганътъ, разгнѣвенъ, се обърна назадъ, повдигна се на заднитѣ си крака, готовъ да се хвърли.

По-бърза отъ него, Мария метна съ всичка сила копие, което се заби въ четинестия му коремъ. Съ дивъ вой загаритѣ се хвърлиха къмъ него, повалиха го, завързаха отчаяна борба. Съ последни сили глиганътъ успѣ да разпори две отъ тѣхъ съ остритѣ си два зѣба, следъ това се гътна на една страна, срѣдъ огромни локви кръвь. Конятъ спрѣ цѣлъ потъналъ въ потъ и пѣна. Останалитѣ два загара стѣпиха съ предни крака върху поваленото животно и заскимтѣха.

Царкинята скочи отъ коня си, поразходи го малко изъ тѣсната полянка, заградена съ високи бѣлокори буки, върза го за стѣблото на едно дърво, приближи съ страхъ и любопитство до ранения глиганъ, който хъркаше въ предсмъртни трѣпки. После изсвири два пѣти съ рога си.

Никой не се обади.